

Два путі

Яка мета в житті в людини,
Та, що й всі інші в ній теж є?
Це в еволюції й невпинно,
В процесі всьому Бог й дає

Це ж зрозуміло, що - не зразу,
На це підуть мільярди літ,
Те не буває все й одразу,
В трудах тих є й кривавий піт.

Є приклади такі, й наочні,
Їх всі нам Шамбала дає,
Там в Білім Братстві дні і ночі
Давно вже бого-люди є.

Лиш саме так, і не інакше,
Бо Білий Брат, або ж Сестра -
Про це все свідчить лиш Акаша,
Служать для Світла і Добра.

Створити наслідків лиш Братство,
Для нього в цьому сенс і суть,
Й мета найвища: в святотатстві
Щоб не завершили ми путь

Бо два путі завжди ж існує,
Їх полюсність в Епоху Тьми
Найбільш помітна, й кожен чує
І бачить, як живем всі ми.

Точніше - з Світлом чи з Питьмою
Ми далі більше йти і жить
Вже будемо, і в цім двобої

Можливість потенційну кожній,
Весь час у всім лише й зростать,
Кожна людина в цьому може
З людської в божу перейти вже стать.

І не в однім житті, а в сотнях
І в тисячах всіх тих життів,
І в жодному ж не безтурботних,
В життях-трусах жнива й весь сів.

Всі Старші там Брати і Сестри,
І Тари, і Архати всі
Свої життя, як Подвиг, несли,
Несуть і далі. Буде в цім

Їх сотня лиш, нас всіх – мільярди,
Але ж планета поки є
Тому, що поки є Вони, бездарних
Й трагічних всіх тих не дає

І всього людства, і планети,
З всім Темним Братством на чолі.
Поріг останній в цій вендеті
Не перейшли щоб, й для Землі.

Ці два путі завжди є з нами,
Хоч знаємо про це, хоч ні,
Та кожен день й весь час - екзамен
Складаєм, в Світлі чи в питьмі.

Кому й чому будем служити.

Путі обидва – то лиш сходи,
І догори, і вниз такі ж,
Й спіральні, так вже, від природи
На кожній є і хліб, і ніж,

Весь свій віддати тільки брату,
І далі разом з ним вже йти,
Щоб й він почав вже приклад брати
І йти до світлої мети.

А волі ж часто нам й бракує,
Часто і духам не слабким,
Той, хто живе й не раз, відчує:
Той кожен раз буде новим.

В тих ситуаціях бував він,
І йшов постійно в боротьбі,
І все, щоб краще, якби знав би,
Те, що так треба, й ніс тоді.

Лиш з нею й Вищих є довіра,
І не залишать вже в біді
Вони нікого, як є й віра
З тих, хто все сам у боротьбі

Бо в Космосі у всім немає
Безвиході, й не може бути!
Для тих лиш, хто того не знає,
Й сам перервати може путь

Не може бути - ні тим, ні іншим,
Такого ж в Космосі нема,
Вибір один завжди, і більший,
В нім завжди Світло чи Питьма.

Й на кожна сходинку ступити
Повинен також кожен з нас,
Й ножем тим або ж брата вбити,
Або ж нагодувати, й час

Бо на обох шляхах безвихідь
В кожному житті, й не раз, бува,
В безвиході тій слабкість, прикрість,
В ній браком волі є жнива.

А волю ми й тоді втрачаєм,
Коли бракує ж й віри в нас,
Це також кожен добре знає,
Хто жив по-справжньому, й не раз

То вірив Вищим би, й без міри,
Багато більше, ніж й собі,
Вся запорука в такій вірі,
В ній - перемога в боротьбі.

Взяв в руки все свої, і міцно,
Віру й знання, і волю всю,
Й стояв на смерть, і зуби стиснув,
Й безвихідь геть відкинув цю.

В одному випадку героєм,
Бо не в безвиході все те,
І Царство Боже брав він з боєм,
А Світло з подвигом й зросте.

Навіть якщо він сам й загине, -
В світах Надземнім і в земнім
Той подвиг вже ніяк не згине,
І буде він служить й другим.

У тім у всім злочинний приклад.
Але ж безвиході нема,
Почне все знов в трудах й молитвах,
Вже без вітрила й без керма,

З тим теж, і на мільярди років
Комусь знов доведеться йти,
Щоб стать людиною знов, й поки
Дійде до тої він мети...

Щоб нам не впасти вже в безвихідь
Ніде, ніколи і ні в чім,
Знання нам треба всі, й по крихті
Збирати, так, як бджоли, й всім,

А той, що у безвір'ї в повнім,
Безвольним у безвихідь впав,-
Створив в собі він ту безодню,
Та й іншим лиш ганебний дав

По сходах тих, як знов донизу,
А потім і з планети геть,
Тоді ж безвиході капризи
Вже принесуть пільму і смерть.

Отак, є смерть лиш тільки тіла,
А може з тілом вмерти й дух,
Якщо пільма вже й геть сповила,
Й почався лиш в падіння рух.

Так, як нас вчить Великий Реріх
Й Велика вся Його сім'я,
І в віру, й до довіри двері
Відкрити всім - сам Бог й сприяв.

Микола Іващенко, Київ, 23. 02. 2018 р.